

De boekaniërs
Auteur: Gustave Aimard
Oorspronkelijke titel: *Les Boucaniers*

Voor deze uitgave is dankbaar gebruikgemaakt van tekst
en afbeeldingen op de website van DBNL.org.
Het origineel dateert uit 1867.

Deze heruitgave is een qua spelling aangepaste druk die
verscheen bij Firma Van den Heuvell & Van Santen, Leiden.

Oorspronkelijke titel van ‘De Boekaniërs’

De oorspronkelijke Franse titel van het boek ‘De Boekaniërs’ is
‘Les Boucaniers’. Deze titel verwijst direct naar de boekaniërs zelf,
een term die oorspronkelijk werd gebruikt voor piraten en jagers die
actief waren in het Caribisch gebied, bekend om hun methoden van
het roken van vlees op een boucan (een soort barbecue), wat later
een algemene term werd voor piraten in die regio.

De boekaniërs
is in 2024 opnieuw uitgegeven onder auspiciën van
Stichting De Laatste der Mohikanen
Boeken die bekliven

www.delaatstедermohikanen.nl

De Laatste der Mohikanen

Promoot literair erfgoed en stimuleert de leeshonger

ISBN: 9789085485308

Disclaimer: de uitgever streeft ernaar alle mogelijke rechthebbenden op (delen van)
de inhoud te respecteren. Vragen hierover? Stuur een e-mail naar
info@delaatstедermohikanen.nl of info@gigaboek.nl.

Inhoud

I - In het hof van Frankrijk	6
II - Een hevig toneel	14
III - De gevangenneming.....	21
IV – Het eiland Sainte-Marguerite	28
V – Een terugblik	35
VI - Een geheim huwelijk	43
VII - Wanhoop	50
VIII - De gevangene.....	58
IX - De majoor de l’Ourslere.....	66
X - De logger ‘De Meeuw’.....	73
XI - Een laatste vaarwel aan Frankrijk	82
XII - De eerste avonturiers	90
XIII - De beraadslaging en van de filibusters	97
XIV – Het tweede voorstel.....	105
XV - De spion	113
XVI - De slavenmarkt	120
XVII - De werving	127
XVIII - Nevis	135
XIX - Het begin van de tocht	142
XX – De hatto	148
XXI - Het verhaal van de majordomus.....	156
XXII - Een ontmoeting op weg	164
XXIII - Verwickelingen.....	171
XXIV - De haven Margot.....	180
XXV - Fray Arsenio.....	188
XXVI - Gevolgen van een ontmoeting.....	194
XXVII - Vestiging van de kolonie.....	200
XXVIII - De vlucht van de hatto	208
XXIX - De ontknoping nadert.....	215
XXX - Montbarts de Verdelger.....	223

I - In het hof van Frankrijk

Ofschoon de Seine van Chanceaux, waar zij ontspringt, tot aan Havre, waar zij zich in zee stort, slechts een uitgestrektheid van hoogstens achthonderd mijlen heeft, mag zij toch een van de belangrijkste rivieren van de gehele wereld heten; want zij heeft sedert Caesar tot op onze dagen alle belangrijke staatkundige vraagstukken aan haar oevers zien beslissen.

De toeristen, de schilders en de reizigers, die verre landen gaan bezoeken om daar de natuur in al haar pracht te bewonderen, kunnen niets verlangen dat zo schilderachtig en zo afwisselend is als de bochtige oevers van deze stroom, omzoomd door bloeiende steden en bevallige dorpen, die te midden van welige landouwen gelegen of halverwege achter dicht geboomte verscholen zijn.

In een van deze dorpen, slechts weinige uren van Parijs verwijderd, wensen wij onze lezers te verplaatsen, en wel op de 26ste maart van het jaar 1641.

Dit dorp, waarvan de oorsprong tot de eerste tijden van de Franse monarchie opklimt, zag er toen reeds bijna eveneens uit als thans. In tegenoverstelling van de gehuchten, waardoor het omgeven wordt, heeft het geen merkbare verandering ondergaan. Als men het ziet, zou men zeggen dat de eeuwen er haar invloed niet op geoefend hebben. Terwijl de omliggende gehuchten zich tot de rang van dorpen verhieven en eindelijk zelfs tot die van steden opklommen, ging dit dorp al meer en meer achteruit, zodat zijn bevolking tegenwoordig ternauwernood het cijfer van vierhonderd zielen bereikt.

En nochtans is de ligging van dit dorp zo gunstig mogelijk.

Het wordt door een rivier bespoeld, het bezit een kasteel, waaraan belangrijke historische herinneringen verbonden zijn, en er is een station van een van de gewichtigste spoorwegen, zodat men zou zeggen dat het bestemd was een middelpunt van de voortbrengselen van nijverheid te worden, inzonderheid daar zijn inwoners arbeidzaam en schrandler zijn.

Maar er schijnt een vloek op dit dorp te rusten. De rijke grondeigenaars, die elkaar in die streken opgevolgd en voor het merendeel door staatkundige bewegingen of door gewaagde speculaties rijk geworden zijn, hebben als het ware een stilzwijgende afspraak met elkaar gemaakt om de industriële ontwikkeling van de bevolking door allerlei middelen tegen te gaan, en altijd de algemene belangen aan hun bijzondere welvaart ten offer gebracht.

Zo bevindt hét kasteel, waarvan wij spraken, zich tegenwoordig in handen van een man die de tand des tijds onverhinderd aan zijn muren laat knagen, en die, om een tuinman uit te winnen, haver laat zaaien in de prachtige lanen van een park, dat de bewondering trekt van de reiziger die het uit de spoortrein in de verte ziet liggen.

Het schijnt dat dit ongelukkige dorp gedoemd is langzamerhand weg te kwijnen te midden van de overvloed van zijn naburen. Dit dorp bestond in de tijd waarop dit verhaal ons verplaatst, uit een enkele, lange en nauwe straat, die van de top van een vrij steile berg afdaalde, over een riviertje heenliep en slechts op weinige schreden van de Seine ophield.

Aan beide kanten van deze straat stonden lage en lelijke huizen, die als het ware

tegen elkaar aan gebouwd waren om elkaar wederkerig te steunen en voor het merendeel tot herbergen ingericht waren voor de voerlieden van rijtuigen en vrachtwagens en voor andere mensen, die in die tijd, toen het grote net van straatwegen nog niet in Frankrijk bestond, dit dorp telkenmale doortrokken en er een nachtverblijf zochten.

In die straat bevond zich ook een zeer rijk klooster, in welks nabijheid zich een aanzienlijk gebouw verhief, dat gedeeltelijk achter het hoog geboomte van een grote tuin verscholen was en tot herberg diende aan rijke lieden, die om hun zaken of tot hun uitspanning op deze plaats vertoefden, die door prachtige herenhuizen omgeven was.

Van buiten zou men dit gebouw niet voor een herberg aangezien hebben: door een lage poort kwam men in de tuin, en als men deze in zijn gehele lengte doorgelopen had, bevond men zich eerst voor het huis. Men kon dit echter nog langs een ander pad bereiken, dat uitkwam op een weg die toen uiterst zeldzaam bezocht werd en waarlangs de paarden en de rijtuigen naar de stal gebracht werden, wanneer het de reiziger gelukt was door de heer des huizes toegelaten te worden.

Ofschoon dit gebouw, zoals wij gezegd hebben, een herberg was, ontving de eigenaar daarvan niet alle vreemdelingen die hem om huisvesting verzochten: hij was integendeel zeer ongemakkelijk in de keuze van zijn gasten, daar hij terecht of ten onrechte beweerde dat een herberg, die reeds meermalen met een bezoek van de koning en van de kardinaal-minister vereerd was, geen onderkomen aan landlopers en zwendelaars mocht verschaffen.

Teneinde het recht dat hij zich aanmatigde, te staven, had de herbergier enige maanden geleden het wapen van Frankrijk op een ijzeren plaat laten schilderen, daaronder met vergulde letters de woorden: 'In het hof van Frankrijk' doen plaatsnemen, en dit bord voor zijn deur opgehangen.

De herberg 'In het hof van Frankrijk' had een goede naam, niet alleen in het dorp zelf, maar ook in de omliggende streken en zelfs tot in Parijs: een goede naam die wel verdiend mocht heten, want al was ook de herbergier niet gemakkelijk in de keuze van zijn gasten, zo behandelde hij hen, zowel als hun beesten, wanneer het hun gelukt was de toegang tot zijn woning te verkrijgen met een bijzondere, wij zouden haast zeggen met een vaderlijke zorg.

Ofschoon men reeds op het einde van maart was en de lente, volgens de almanak, enige dagen geleden een aanvang genomen had, was de koude nog streng, tekenden de bomen, met ijzel bevrucht, hun ontbladerde kruinen tegen een grauwe lucht af en lag de sneeuw vrij dik op de grond.

Hoewel het reeds bijna tien uur in de avond was, was het buiten helder en goot de maan, door verzilverde wolken omgeven, haar bleek schijnsel op de aarde uit, zodat men bijna evengoed als op klaarlichte dag kon zien.

Iedereen in het dorp sliep, of scheen tenminste te slapen: alleen in de herberg 'In het hof van Frankrijk' baanden enkele lichtstralen zich een doortocht door de luiken van de benedenverdieping, hetgeen een voldoende bewijs was dat men daar nog waakte.

Nochtans bevond zich geen enkel reiziger in de herberg. Al degenen die er gedurende de dag en sedert het vallen van de avond huisvesting verlangd hadden, waren

meedogenloos afgewezen door de herbergier, een forse kerel met een vuurrood gezicht, schrandere trekken en een sluwe glimlach. Hij liep op dit ogenblik met een peinzend gelaat zijn grote keuken op en neer, terwijl hij nu en dan een verstrooide blik sloeg op de voorbereidselen tot een avondmaal, waarvan een gedeelte onder een kolossale schoorsteen stond te braden, terwijl het overige door een opper-kok en verscheidene bedienden gereed gemaakt werd.

Een kleine en dikke vrouw, die reeds enigszins op jaren was, kwam de keuken eensklaps binnenstuiven en richtte zich terstond tot de herbergier, die door het leven dat zij maakte uit zijn mijmeringen opgeschrikt was.

‘Is het waar, baas Pilvois!’ zei zij tot hem, ‘dat je de koningskamer in orde hebt laten brengen, zoals Mariette mij verteld heeft?’

Baas Pilvois, die door deze onverhoedse vraag enigszins van zijn stuk gebracht was, kwam echter spoedig weer tot kalmte.

‘Wat heeft Mariette je gezegd?’ vroeg hij op een barse toon.

‘Wel, zij heeft me gezegd dat de beste kamer in orde moest gebracht worden.’

‘En wat noem je de beste kamer, Tiphaine?’

‘De koningskamer, baas, omdat het die is, waarin Zijne Majesteit...’

‘Maak dan,’ viel de herbergier haar op een gebiedende toon in de rede, ‘de koningskamer maar klaar.’

‘Maar, baas!’ hernam Tiphaine, die een zeker gezag in huis uitoefende, vooreerst als de wettige huisvrouw van de herbergier en ook uit hoofde van enkele in het oog lopende trekken in haar karakter, ‘het komt mij toch voor dat, met al de achting, die ik je verschuldigd ben...’

‘Met al de achting, die ik je verschuldigd ben!’ herhaalde de herbergier, terwijl hij driftig op de grond stampte, ‘je bent een gekkin, zeg ik je! Breng mijn bevelen ten uitvoer en verschoon mij verder van je praatjes.’

Tiphaine merkte wel dat haar heer en meester die avond niet in een stemming was om tegengesproken te worden. Als een verstandige vrouw gehoorzaamde zij en verwijderde zich, terwijl zij zich voorhield, later een schitterende wraak te nemen over de strenge berisping die zij ondergaan had.

Zonder twijfel voldaan over de wijze waarop hij zijn gezag had laten gelden, sloeg baas Pilvois een zegevierende blik op zijn onderhorigen, die, zonder het te durven laten blijken, verwonderd waren over die bitse uitval. Daarop begaf hij zich naar een deur die in de tuin uitkwam, maar juist toen hij het slot omgedraaid had, werd er van buiten hard tegen geduwd en ging zij vanzelf open tot niet geringe verbazing van de herbergier, die waggelende tot midden in het vertrek terugweek.

Een man trad de keuken binnen. ‘Ziezo!’ riep de vreemdeling welgemoed uit, terwijl hij zijn gepluimde hoed op een tafel wierp en zich van zijn mantel ontdeed. ‘Gelukkig dat ik onder dak ben: ik dacht bijna dat ik in een woestijn was.’

En voordat de herbergier, die zich over zulk een onbeschoftheid niet weinig ergerde, de tijd had zich daartegen te verzetten, nam hij een stoel en ging op zijn dooie gemak bij het vuur zitten.

De vreemdeling scheen hoogstens vijftwintig jaren oud te zijn; zijn lang, zwart haar hing wanordelijk op zijn schouders neer; zijn sprekende gelaatstrekken waren

edel en schrand; zijn zwarte ogen, die doordringende blikken in de rondte wierpen, getuigden van moed en van de gewoonte om te bevelen; zijn gehele gelaat droeg de stempel van vastberadenheid, enigszins getemperd door de vriendelijke glimlach die om zijn koraalrode, enigszins dikke lippen speelde, en waardoor twee rijen sneeuw-witte tanden zichtbaar werden; zijn kin was, overeenkomstig de mode van die tijd, door een lange baard omgeven.

Mocht ook zijn kleding niet prachtig heten, zij was nochtans netjes en smaakvol, en scheen te verraden dat de vreemdeling tot de militaire stand behoorde, welke mening nog versterkt werd door de twee pistolen die hij in zijn gordel droeg, en de lange degen die daaraan bevestigd was.

Overigens deden zijn forse, krachtige, welgemaakte gestalte en het voorkomen van koenheid, dat hem eigen was, in hem een van die mannen herkennen, die destijds in zo groten getale gevonden werden en die aan de mensen, met wie het toeval hen in aanraking bracht, aanstonds die achting wisten af te dwingen waarop zij terecht of ten onrechte aanspraak meenden te mogen maken.

Nochtans deed de herbergier, een weinig bekomen van de schrik en de verbazing, die zich van hem meester gemaakt hadden, enige schreden naar de vreemdeling toe, nam de muts, die hij op het hoofd had, beleefder af dan hij wel had willen doen en stamelde op een ietwat bedremmelde toon: 'Mijnheer!...'

Doch de vreemdeling viel hem terstond in de rede. 'Ben je de herbergier?' vroeg hij hem op een barse toon.

'Ja,' bromde baas Pilvois enigszins gemelijk, daar hij tot antwoorden gedwongen werd, terwijl hij reeds een vraag op de lippen had.

'Zo!' vervolgde de vreemdeling, 'kijk dan eens naar mijn paard, dat ik ergens in je tuin heb laten staan, laat het op stal zetten, en zeg aan de stalknecht dat hij zijn schoft met wat azijn en water moet wassen, want ik vrees dat zijn vel wat geschaafd is.'

Deze woorden werden op zulk een gebiedende toon gesproken, dat de herbergier versteld bleef staan, zonder een woord te kunnen uitbrengen.

'Welnu,' hernam de vreemdeling na enige ogenblikken, terwijl zijn wenkbrauwen zich even fronsten, 'waarom blijf je daar staan, kerel! In plaats van mijn bevelen ten uitvoer te brengen?'

Baas Pilvois was geheel overbluft: hij keerde zich om en verliet het vertrek, waggelende als een dronken man.

De vreemdeling keek hem na, terwijl hij in zijn vuistje lachte, en richtte zich thans tot de bedienden, die druk met elkaar fluisterden, terwijl hij hun op een gebiedende toon toevoegde: 'Bedien mij eens heel handig, zet een tafel voor mij bij het vuur neer en geeft mij wat te eten, maar gauw wat, hoor, want ik heb een honger als een paard.'

De bedienden, die heimelijk in hun schik waren dat zij hun baas een poets konden bakken, lieten zich dit geen tweemaal zeggen: ogenblikkelijk werd er een tafel gehaald, het eten daarop geplaatst, en toen de herbergier weer binnenkwam, zag hij dat de reiziger reeds druk bezig was met het ontleden van een lekkere patrijs.

Toen baas Pilvois dit zag, nam zijn gezicht al de kleuren van de regenboog aan: eerst werd hij doodsbleek, maar daarop kreeg hij zo'n geweldige kleur, dat hij veel van een kalkoense haan weg had. 'Wel drommels!' zei hij, terwijl hij driftig op de

grond stampte, 'dat is toch wat al te erg!'

'Wat zeg je?' vroeg de vreemdeling, terwijl hij zijn hoofd oprichtte en zijn baard afveegde, 'tegen wie heb je het, vriendje?'

'Tegen wie ik het heb?' bromde de herbergier.

'Ja, maar à propos, is mijn paard al op stal?'

'Je paard, je paard,' bromde baas Pilvois, is...'

Wat heb je me daarvan te zeggen, baas?' vroeg de vreemdeling, terwijl hij een glas tot aan de rand volschonk en tot op de laatste druppel leegdrank. 'Drommels lekker!' vervolgde hij, terwijl hij de beker blijkbaar met welgevallen neerzette.

Deze woorden deden de woede van de herbergier ten top stijgen, en maakten dat hij alle voorzichtigheid vergat. 'Waarachtig!' zei hij, terwijl hij zich zonder dralen van de fles meester maakte, 'die onbeschaamdheid gaat toch wat al te ver, zo maar in een fatsoenlijk huis binnen te dringen, zonder daartoe verlof te vragen. Wil je wel eens maken dat je wegkomt, als je tenminste niet verkiest dat ik geweld gebruik. Zie dat je ergens anders onder dak komt, want ik kan en wil je hier niet houden.'

De vreemdeling had bij die uitval geen lid verroerd; hij had baas Pilvois aangehoord zonder in 't minst enig ongeduld te laten blijken.

Toen de herbergier eindelijk zweeg, ging hij op zijn gemak achterover in zijn stoel leunen, keek hem vlak in het gezicht en zei tot hem: 'Luister nu ook, baas, naar hetgeen ik je te zeggen heb en neem mijn woorden wel ter harte. Dit huis is een herberg, nietwaar? Dus moet het openstaan voor iedere reiziger die er voor zijn geld een nachtverblijf en eten wil hebben. Ik weet dat je je het recht aanmatig hier alleen die mensen te ontvangen die je aanstaan: als sommigen zich daaraan willen onderwerpen, dat is hun zaak, maar ik ben niet van plan om dit te doen. Ik heb het hier goed, ik blijf hier, en ik zal hier blijven zo lang als het mij goeddunkt; ik verbied je niet mij af te zetten: dat is je plicht als herbergier, ik zal er dan ook niets van zeggen, maar als ik niet beleefd en fatsoenlijk behandeld word, als je me geen goede kamer geeft, waarin ik de nacht kan doorbrengen, in één woord, als je ten opzichte van mij de plichten van de gastvrijheid niet vervult, zoals ik van je verwacht, dan beloof ik je dat ik je uithangbord zal afnemen en jou in plaats daarvan ophangen, en dat wel bij de minste onbeleefdheid waaraan je je schuldig maakt. Je hebt me begrepen, nietwaar, baas?' voegde hij er bij, terwijl hij zijn hand zo stevig in de zijne klemde, dat de arme kerel het uitschreeuwde van de pijn, en terwijl hij hem zulk een duchtige duw gaf, dat hij tegen de muur van de keuken aankwam. 'Bedien mij dus goed en laat ons niet meer over die zaak praten, als je ten minste niet het kind van de rekening wilt zijn.'

En zonder zich verder met de herbergier te bemoeien, zette de vreemdeling zijn avondmaal, dat voor een poos afgebroken was, voort.

Nu behoefde de herbergier er niet meer aan te denken tegenstand te bieden; hij zag in dat hij overwonnen was, en waagde zich niet aan een vruchteloze worsteling. Verward en vernederd dacht hij aan niets anders dan hoe hij het deze zonderlinge gast, die zijn huis met geweld binnengedrongen was, naar de zin zou maken.

De reiziger maakte volstrekt geen misbruik van de behaalde overwinning: het was hem voldoende, dat hij zijn wens verkregen had, en hij liet er zich dan ook volstrekt niets op voorstaan.

Langzamerhand kwamen zij met elkaar op een goede voet, en tegen het einde van het avondmaal waren beiden, herbergier en reiziger, de beste vrienden van de wereld geworden. Zij praatten met elkaar over allerlei dingen, eerst over het weer, over de duurte van de levensmiddelen, over de ongesteldheid van de koning, over de ziekte van zijn Eminentie de kardinaal; vervolgens schonk baas Pilvois, die nu weer moediger begon te worden, zijn onverwachte gast een glas wijn in en verstoutte zich, hem op een barse toon toe te voegen: 'Wil u wel geloven, mijnheer, dat u me verschrikkelijk in de weg zit?'

'Och kom,' antwoordde de vreemdeling, terwijl hij zijn glas tot op de bodem leegdrank, 'moeten wij nu weer op de oude historie van straks terugkomen? Ik dacht dat die zaak nu al lang afgedaan was.'

'Helaas, ik zou zowel voor ieder ander als voor mijzelf wel wensen dat dit het geval was.'

'Wat wil je daarmee zeggen?'

'Maak u maar niet boos, mijnheer! Wat ik u bidden mag,' hernam de herbergier op een vreesachtige toon, 'ik heb volstrekt geen plan u te beledigen.'

'Verklaar je dan, in 's hemelsnaam, duidelijker, baas, en zeg ronduit wat je op je hart hebt; ik begrijp niet welk belang anderen en jij zelf daarbij hebben.'

'Dat is het juist, waar de knoop zit,' zei baas Pilvois, terwijl hij zich achter de oren krabde.

'Spreek dan toch op, voor den drommel! Ik ben geen menseneter; waarom maak je je toch zo vreselijk ongerust?'

De herbergier begon in te zien dat hij met de zaak voor de draad moest komen. De vrees boezemde hem moed in en hij nam een kloek besluit. 'Mijnheer!' zei hij op een onderdanige toon, 'geloof me vrij dat ik de mensen te goed ken, dan dat ik mij zou wagen een onbeleefdheid te begaan ten opzichte van iemand van uw rang...'

'Ga voort, ga voort!' viel de vreemdeling hem lachende in de rede.

'Maar...' vervolgde de herbergier.

'Zo, is er een maar?'

'Helaas, mijnheer, dat is er altijd, en vandaag meer dan anders.

'Drommels, je maakt me bang, baas!' zei de vreemdeling meesmuilend, 'zeg mij toch, als ik je bidden mag, gauw, waarin dat verschrikkelijke maar bestaat.'

'Ik zal het u zeggen, mijnheer! U moet weten dat mijn gehele herberg reeds een week geleden besproken is door een gezelschap heren... Zij kunnen over een uur hier zijn, over een half uur misschien, en...'

'En?' herhaalde de vreemdeling op een vragende toon, die de herbergier kippenvel deed krijgen.

'Welnu, mijnheer!' hernam hij met enige aarzeling in zijn stem, 'die heren verlangen in deze herberg alleen te zijn: zij hebben mij de belofte laten afleggen dat ik geen andere reiziger daarin zou toelaten, en zij hebben mij daarvoor goed betaald.'

'Dat is mij wel,' zei de vreemdeling met het onverschilligste gezicht van de wereld.

'Hoe? Is u dat wel, mijnheer?' riep baas Pilvois uit.

'Lieve hemel, wat wil je dan toch dat ik zeggen zal? Je hebt je belofte, dunkt mij, goed gehouden, en niemand heeft je daarover enig verwijt te doen.'

‘Hoe bedoelt u dat, mijnheer?’

‘Als je hier tenminste niemand verborgen hebt,’ antwoordde de vreemdeling met onverstoorbare kalmte, ‘want ik moet zeggen dat ik dat allesbehalve mooi van je zou vinden.’

‘Er is hier niemand.’

‘Welnu, welk verwijt kan men je dan doen?’

‘Maar u dan, mijnheer?’ waagde hij in het midden te brengen.

‘O, ik,’ antwoordde de vreemdeling lachende, ‘dat is heel wat anders. Laat ons de zaken uit het rechte oogpunt bezien, baas! Je hebt me immers volstrekt niet toegelaten, ik ben hier integendeel binnengedrongen, nietwaar?’

‘Dat is maar al te waar.’

‘Spijt je dat?’

‘Verre van dat, mijnheer!’ riep hij terstond uit, want hij wachtte zich wel de toorn van de opvliegende vreemdeling weer op te wekken, ‘ik constateer slechts een feit.’

‘Ik zie tot mijn genoegen, baas Pilvois, dat je een nauwkeurig man bent, je constateert een feit, zeg je?’

‘Helaas!’ zuchtte de ongelukkige herbergier.

‘Luister dan goed naar hetgeen ik je zeggen zal.’

‘Ik ben een en al oor, mijnheer!’

‘Als die heren komen, hetgeen naar je zeggen niet lang meer kan duren, dan heb je slechts één ding te doen.’

‘En dat is, mijnheer?’

‘Hun van stukje tot beetje te vertellen, wat er tussen ons voorgevallen is, ik zou mij al erg moeten vergissen als deze openhartige bekentenis hen niet tevreden stelde. Als dat niet zo mocht zijn...’

‘Als dat niet zo mocht zijn, mijnheer, wat zou ik dan moeten doen?’

‘Dan moet je ze naar mij verwijzen, baas Pilvois, en dan zal ik op mijn beurt mijn best doen om hen tot rede te brengen. Zulke deftige mensen zijn wel voor rede vatbaar.’

‘En toch, mijnheer!...’

‘Geen woord meer over die zaak, als ik je bidden mag, maar wacht eens,’ voegde hij er bij, terwijl hij blijkbaar luisterde, ‘ik geloof dat je gezelschap daar al aankomt,’ en hij ging achteloos met de rug in zijn stoel leunen.

Buiten hoorde men werkelijk het getrappel van paarden op de harde sneeuw, en vervolgens werd er enige malen op de deur geklopt.

‘Dat zijn ze,’ mompelde de herbergier.

‘Een goede reden om hen niet te laten wachten, doe hen open, baas! Het is buiten geducht koud.’

De herbergier aarzelde een ogenblik en begaf zich daarop, zonder enig antwoord te geven naar de deur.

De vreemdeling wikkelde zich in zijn mantel, drukte zijn hoed diep in de ogen en wachtte de komst van de vreemdelingen met een schijnbaar onverschillig gezicht af.

De bedienden namen de wijk in een hoek van de keuken en waren lang niet op hun gemak, want zij voorzagen een duchtige uitbarsting.

II - Een hevig toneel

Ondertussen maakten zij, die buiten stonden, vrij wat leven en schenen ongeduldig te worden, omdat zij niet onmiddellijk in de herberg toegelaten werden.

Baas Pilvois besloot eindelijk hen open te doen, ofschoon hij zich heimelijk beducht maakte voor de gevolgen die de tegenwoordigheid van een onbekende in zijn huis, niettegenstaande de plechtige belofte, door hem afgelegd, na zich zou kunnen slepen.

Zodra een stalknecht op zijn bevel de grendels van de tuinpoort weggeschoven en deze opengedaan had, reden verscheidene ruiters de tuin in, gevolgd en voorafgegaan door een koets, met vier paarden bespannen.

Bij het licht van de lantaarn, die de knecht in zijn hand hield, kon de herbergier zien dat er zeven reizigers waren: drie heren, drie bedienden en de koetsier die op de bok zat, Allen waren in dikke mantels gewikkeld en van top tot teen gewapend.

Zodra het rijtuig de tuin ingereden was, stapten de ruiters van hun paarden af, een hunner, die een zeker gezag over zijn metgezellen scheen te oefenen, ging naar de herbergier toe, terwijl de anderen de koets de tuin, waar de hoofdingang van het gebouw was, hielpen indraaien, waarop de knecht de poort weer sloot.

‘Wel, baas!’ zei de reiziger, die boven de anderen scheen te staan, in het Frans, doch met een vreemde tongval, ofschoon hij zich zeer goed in die taal wist uit te drukken, ‘zijn mijn bevelen stipt ten uitvoer gebracht?’

Op deze vraag, zo moeilijk te beantwoorden, krabde baas Pilvois zich achter de oren, en antwoordde daarop ontwijkend: ‘Zoveel mogelijk, ja, mijnheer!’

‘Wat wil je daarmee zeggen, kerel?’ hernam de reiziger op een barse toon, ‘de voorschriften die je gegeven zijn waren toch eer duidelijk.’

‘Ja, mijnheer!’ zei de herbergier op een ootmoedige toon, ‘en ik moet er nog bijvoegen dat ik er goed voor betaald ben.’

‘Welnu dan?’

‘Waarlijk,’ antwoordde baas Pilvois, die hoe langer hoe meer in de klem raakte, ‘ik heb gedaan wat ik kon.’

‘Zo. Je wilt dus zeggen dat je iemand bij je in huis hebt, nietwaar?’

‘Helaas ja, mijnheer!’ antwoordde de herbergier, terwijl hij de ogen neersloeg.

De reiziger stampte van woede op de grond. ‘Wel drommels!’ riep hij uit, maar ogenblikkelijk nam hij een gedwongen kalmte aan en vroeg: ‘wie zijn die mensen?’

‘Er is er maar één.’

‘Zo!’ zei de reiziger, blijkbaar opgelucht, ‘als er maar één is, dan zal het niet veel moeite kosten, hem weg te krijgen.’

‘Ik vrees dat dit zo gemakkelijk niet zal gaan,’ waagde de herbergier op een beschroomde toon in het midden te brengen, ‘want die reiziger, die ik volstrekt niet ken, ziet mij er uit als een forse kerel, en ik geloof niet dat hij zich zo maar zal laten wegjagen.’

‘Nu, daar zal ik mij wel mee belasten,’ zei de reiziger op een onbekommerde toon. ‘Waar is hij?’

‘Daar, in de keuken, mijnheer! Hij zit zich bij het vuur te warmen.’

‘Heel goed! Is de kamer in orde gebracht?’

‘Ja, mijnheer!’

‘Ga naar die heren toe en breng hen waar zij wezen moeten: niemand van je bedienden mag iets weten van hetgeen hier zal gebeuren.’

De herbergier, recht in zijn nopjes dat hij er zo gemakkelijk afgekomen was, maakte een eerbiedige buiging en begaf zich in allerijl naar de tuin.

Wat de reiziger betreft, na een knecht, die bij hem gebleven was, enige woorden in het oor gefluisterd te hebben, drukte hij zijn hoed diep in zijn ogen, deed de deur open en trad de keuken onverschrokken binnen.

Zij was leeg, de vreemdeling was verdwenen.

De reiziger sloeg een uitvorsende blik om zich heen: de bedienden hadden zich, overeenkomstig de bevelen, die zij waarschijnlijk reeds vroeger van de herbergier ontvangen hadden, terstond naar een ander vertrek begeven.

Na enige ogenblikken aarzelen keerde de reiziger naar de tuin terug.

‘Welnu, mijnheer!’ vroeg de herbergier hem, ‘heeft u hem gezien?’

‘Neen,’ antwoordde hij, ‘maar dat doet er niet toe. Spreek tegen degenen die ik bij mij heb geen woord over hem. Hij zal zeker de plaat gepoetst hebben, mocht dit niet het geval zijn, pas dan op dat hij niet in het vertrek kan komen, dat je voor ons bestemd hebt.’

‘Hum!’ mompelde de herbergier bij zichzelf, ‘die zaak komt mij toch nog al verdacht voor,’ en hij verwijderde zich, in gedachten verdiept.

Eigenlijk was de goede man niet recht op zijn gemak. Zijn gasten hadden een bars voorkomen en ruwe manieren, die hem maar matig bevielen, en verder had hij zich verbeeld, tussen de bomen van zijn tuin enige personen te zien ronddwalen, iets dat hij zich wel had willen ontgeven, maar dat toch niet bijdroeg om zijn heimelijke vrees te verminderen.

Tiphaine stond met een lantaarn in de hand bij de deur van het huis te wachten, ten einde de reizigers bij te lichte en hen naar hun kamer te brengen, toen de koets draaide en stilstond. Een van de reizigers ging er naartoe, deed het portier open en hielp er een dame uitstijgen. Deze dame, die prachtig gekleed was, scheen lijdende te zijn, want zij liep met moeite voort. Ondanks haar zwakheid, weigerde zij echter, de arm aan te nemen die een van de reizigers haar aanbood, en wendde zich tot Tiphaine, die, evenals alle vrouwen medelijdend, zich haastte haar de dienst te bewijzen die zij van haar scheen te vragen, en haar de steile trap, die naar de koningskamer voerde, te helpen opklimmen.

De reizigers lieten de koetsier en een bediende bij het rijtuig blijven, dat niet uitgespannen werd, en volgden de zieke dame zonder een enkel woord te spreken.

De koningskamer, de mooiste van het hele huis, was een ruim vertrek en met zekere weelde gemeubileerd: een lekker vuurtje brandde er op de haard en verscheidene kaarsen, die op de meubelen geplaatst waren, verspreidden er een vrij helder licht. Een deur, die halverwege door een gordijn bedekt was, verleende de toegang tot een vertrekje, van waar men ook buiten kon komen.

Toen de dame in de kamer gekomen was, liet zij zich op een stoel neervallen en bedankte de herbergierster met een hoofdknikje. Deze verwijderde zich bescheiden, verwonderd en bijna verschrikt door de onheilspellende gezichten van de personen,